

m mosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 3 | číslo 3 | září 2019

Mohla bych žít kdekoliv, kde bude někdo blízký | **3**
rozhovor

West Highland Way – má první pěší túra | **9**
křesťané na cestách

Eugen Drewermann, teologie a zvířata | **11**
o zvířatech a Bibli

Obsah

- rozhovor
- 3** MOHLA BYCH ŽÍT KDEKOLIV,
KDE BUDE NĚKDO BLÍZKÝ
- křesťané na cestách
- 6** OD DOMOVA DÁL,
K BOHU BLÍŽ
- 8** L. P. 2019 ANEB JARNÍ POUŤ
DO SVATÉ ZEMĚ
- 9** WEST HIGHLAND WAY –
MÁ PRVNÍ PĚŠÍ TÚRA
- o zvířatech a Bibli
- 11** EUGEN DREWERMANN,
TEOLOGIE A ZVÍŘATA
- z dění v diecézi
- 12** DOBRODRUŽNÁ PLAVBA
S GULLIVEREM
- 13** ASTERIX, OBELIX
A OLYMPIJSKÉ HRÝ
- 13** BOHOSLUŽBA V PŘÍRODĚ
U POMNÍKU MISTRA JANA
HUSA V KLOKOČÍ
- 13** LETNÍ EKUMENICKÝ
TÁBOR
- 14** STALO SE...
- kalendárium
- 15** NĚKTERÁ SETKÁNÍ
V DIECÉZI

Slovo úvodem

Mají zvířata duši? Milé sestry a milí bratři, vztah člověka ke zvířatům, přírodě a světu nutně vystupuje ze vztahu člověka a jeho nebeského Otce. Jak rozumíme životu, jak ovlivňujeme své okolí jako jednotlivci i celá společnost? Jsme dobrými hospodáři, nebo drancujeme na úkor všeho a všech? Jsou to zdánlivě dětské otázky, ale mají obrovský přesah, s nímž nemůžeme být rychle hotovi. Na ně bychom měli hledat stále čerstvé odpovědi. Bratr Jan Rokyta se v Mostech dotýká otázky pojetí zvířat ve svém novém článku a předkládá myšlení Eugena Drewermanna. Inspiraci k odpovědi na složité otázky s praktickým dopadem do běžného života potřebujeme my všichni. A jak je na tom tvá duše na cestě životem? I to je zdánlivě titěrná otázka, ale zcela zásadní. Dokud žijeme, dýcháme, stále jsme na cestě. Co si přichází, odchází, mnohé se kolem nás i v nás mění. Křesťan na cestách je ústředním tématem těchto Mostů a budete se zde moci, milí čtenáři, začít do vzpomínek z různého putování. Nepůjde tu však jen o cestopis z dovolených, ale vnitřní výpověď a svědectví víry. Zvláště jsem moc rád za rozhovor se sestrou farářkou Ladou Kocourkovou, která nám ve své jemnosti poodkrývá i odpovědnost v naší pouti, kterou máme ke svým rodinám, církvi, světu a Bohu. Věřím, že i ostatní články vás přivedou k zamyšlení, úsměvu a posile a moc děkuji všem našim přispěvatelům, kteří chtěli svými články být pro čtenáře Mostů dobrou inspirací na jejich vlastní cestě. Kéž vás všechny náš nebeský Otec i nadále na cestě životem podepírá a vaše duše nalézá radost, pokoj a cíl – lásku, pravou a čistou.

Otče, prosíme o Tvé vedení. Chodíme si světem, jako bychom byli pány všeho, ale naše cesty a úmysly jsou rozviklané. Prosíme o Tvé požehnání, abychom vnímali Tvou blízkost, čerpali sílu pro všechny překážky. Prosíme o Tvého Ducha ve jménu Ježíše Krista našeho pravého Bratra a Pána. Amen

VÁŠ BISKUP PAVEL

*Foto na obálce Lada Kocourková:
Albánie – Pohoří Prokletije (Prokleté hory), kostelík ve vesnici Thethi.*

Mohla bych žít kdekoliv, kde bude někdo blízky

Mgr. Lada Kocourková, narozená 1969 v Jilemnici. Po ukončení základní školy vystudovala gymnázium, poté pracovala jako vodohospodář specialista.

Absolvovala kazatelský kurz, v roce 1995 přijala jáhenské svěcení a byla ustanovena do náboženské obce v Semilech.

Po ukončení Husovy teologické fakulty v roce 2001 přijala také kněžské svěcení. Nyní působí v náboženských obcích Semily a Bozkov. Ráda fotografuje a cestuje, ze svých výprav připravuje cestopisné vyprávění s videoprojekcí.

Má dvě děti.

Toto vydání Mostů je zaměřeno na cestování. Je mnoho způsobů, jak cestovat. Jak ráda cestuješ Ty, Lado?

Jakýmkoliv způsobem. Mám ráda přírodu, památky i turistiky. Jsem ale taková příležitostná cestovatelka.

Před pár lety se mne zeptala jedna má dobrá známá, zda nemám volno, že jedou s partou kamarádů z KRNPu na sedmáctidenní zájezd a mají ještě volná místa. Neváhala jsem a spolu se starší dcerou jsme se k nim přidaly a jelo se do Španělska a do Portugalska. Ta skupina lidí, spolu jezdí už hodně dlouho, vždy si pronajme celý autobus a spí se po kempech. Takže se každý večer postaví stan, ráno se zase složí a jede se dál. Mezitím túra. Každý den se spí jinde. Jsou to moc prima a zajímaví lidé. Většinou z ochrany přírody nebo i z jiných oborů. Nejezdí s námi žádný průvodce, takže každý vždy řekne něco k tématu ze svého pohledu, a o to je to pestřejší.

To opravdu každý den jedete dál?

Většinou jsme se opravdu přesouvali každý den – ve Španělsku, v Rumunsku, Skotsku, Bulharsku... Jen na Sardinii, která je malá, jsme byli na jednom místě klidně 3–4 noci.

Není to náročné? Každý den

jinde, balit a rozdělovat stany?

Lidé si u toho pomáhají, je tam moc příjemná atmosféra, každý si sám vaří na nějakém vařiči a je u toho vždy legrace. Zapadla jsem do party a od té doby s nimi jezdím. Procestovala jsem takto kus Evropy. Jen letos jsem nejela.

Jsi velmi aktivní člověk. Víš, že teď musíš kvůli nemoci hodně zvolnit, jak to zvládáš?

Měla jsem nádor na slepém střevu. Ten už je teď odoperovaný, ale musím po čtrnácti dnech docházet na zajišťovací chemoterapie. Zhruba prvních

pět dnů je pak náročných. Dělal jsem toho vždy spoustu, neuměla jsem odpočívat. Nečekala jsem na to, až mi někdo přijde na faru, ale snažila jsem se jít lidem naproti. Vždycky mne v mém povolání bavila jeho rozmanitost. Nechci, aby to znělo jako fráze, ale nemoc mi dala čas zastavit se a daleko více se radovat z prostých a obyčejných věcí života, vážit si a děkovat za každý den, který mi Pán Bůh dává. Ne že bych to před tím nedělala, ale teď je to o poznání intenzivnější.

Jak se s nemocí vyrovnáváš?

Samozřejmě přicházejí otázky... proč? Ale na druhou stranu se můžu ptát – a proč ne já?, když tolik lidí kolem mne má větší problémy, než jsou ty moje. Opět nechci, aby to znělo otrěpaně, ale neumím si to bez víry představit. Je to rozměr života, který si uvědomíš v této situaci silně. Najednou pochopíš i ten rozměr církve jako druhé rodiny. Když se za Tebe někdo modlí, prosí, je ohromná síla. Jsem přesvědčená, že společné modlitby jsou skoro až zázračné. Je to velká energie.

V tom je i význam společenství...

Ano. Mnoho lidí dnes říká, že věří sami. Tak pro sebe. Že církve nepotřebují. Ale v mé situaci člověk církve velmi potřebuje. To lidé kolem mne dnes prosí, když

Kamenné houby, Bulharsko – Východní Rodopy.

Fluminimaggiore – procesí k počtě sv. Antonína z Padovy, Sardinie.

já třeba už nemám sílu. Lidé z církve jsou na blízku i praktickými věcmi. Někdo je ochoten přijít, přinést nákup nebo mne odvézt do Hradce Králové na chemoterapii. Někdy stačí jen nabídka, nemusí k tomu ani dojít, ale je to velká posila a povzbuzení. Hospodin nám dává lidi, které bychom jinak nepotkali, ale tady jsme na stejné cestě, jsme si jeden druhému oporou a funguje to.

S touto nemocí je často spojena i lidská konečnost. Máš strach?

Každý to máme jinak. Podle mne, ale i věřící má strach. A je to zcela přirozené. Nejsme přece žádní superhrdinové, ale lidé z masa a kostí se svými slabostmi a ani naše víra není dokonalá, vždy jí něco schází, různě kolísáme. Víím, že v posledu tam je Pán Bůh a je tam Kristus a má mě rád. A bude u něj dobře. O to se nebojím, to víím, ale přesto bych si tu ještě přála žít, ne umírat. Sice mám dcery už dospělé, ale ještě tu pro ně toužím zůstat. Mně zemřela maminka, když mi bylo třiatřicet a nechci, aby to měly podobně. Děti tě stále potřebují. Chci jim být na blízku, aby se mohly kdykoli na mne obrátit, modlit se za ně, pomáhat jim. Největší obavu mám z toho opustit své blízké. Jsem přesvědčena, že se

o ně Pán Bůh vždycky postará, ale chtěla bych tady zkrátka ještě být. A být i pro sebe, něco ještě prožít nebo se i podívat po tom světě, jak Hospodin stvořil ten svět krásný – i pro mne.

Co máš na tom Božím stvoření radši - moře nebo hory?

Miluju hory. Jsem z Podkrkonoší, narodila jsem se tady a teď tu i žiji a sloužím. Ta krajina je pro mne domov – Semilsko, Jilemnicko..., zkrátka mám zde hodně silné kořeny. Ráda se sem z cest vracím. Dřív jsem si dokonce myslela, že bych nemohla žít nikde jinde než tady. Dneska po zkušenosti s nemocí víím, že bych mohla žít kdekoliv, kde

Hospodin nás stvořil,
abychom se radovali
a čerpali sílu...

bude někdo blízký, nějaká spřízněná duše. Moře mám taky ráda. Nevydržím sice ležet na pláži celý den, ale miluju jen tak se procházet po břehu nebo si večer lehnout a poslouchat to šumění. Vlastně mám ráda přírodu obecně. Žasnu nad tím, co pro nás Hospodin stvořil, abychom se radovali a čerpali sílu. A zároveň si tam uvědomuji, jak jsme malí. Tam se setkávám s Bohem.

Jako farářka býváš v neděli ve sboru, ale delší cesty jsou i příležitostí navštívit jiné církve v jiných zemích.

Ano, když to jde, ráda zajdu na jinou bohoslužbu. Dokonce se mi s tou partou, jak jezdím, stalo, že jsme měli plán zajít v neděli do starých kostelů. Došli jsme tam a oni mne přemluvili, abych udělala pobožnost. Tak jsem se pomodlila, poděkovala za krásný den a zazpívala písně z Taizé, aby se mohli přidat i ti, kteří běžně do kostela nechodí. A přidali se! Většinou se člověk setkává s lidmi, kteří o sobě tvrdí, že jsou nevěřící. Na začátku na tebe hledí jako na tu divnou, na tu farářku, a jak tě poznávají více, předsudky slábnou. Vždycky si tě někdo najde.

V cestách je úžasný evangelizační rozměr, ne prvoplánový, ale stejně to tam nakonec je. Když tě pak poznají, tak to tak je. Můžeme si spolu povídat, a jsou z toho úžasná přátelství a tohle pak jsou nejlepší svědectví o Bohu, o Kristu – v běžném setkání, v životě. Vědí, co děláš a máš nálepku, ale pak se to uvolňuje a vědí, že za tebou mohou přijít a přijdou. Najednou nejsi divná, a přitom jsi věřící.

Předsudky míváme vůči ostatním často, někdy také i vůči celým národům. Překvapila Tě v tomto ohledu nějaká země?

Rumunsko. Když jsem odjížděla, mnoho lidí kolem mne se divilo, kam že to jedu. "Ty jedeš do Rumunska? Dej pozor, aby tě neokradli." Nakonec se mi tam moc líbilo, je to nádherná země. Lidé byli milí, jeden bača nás pozval dokonce k sobě na pohoštění. Bylo to tam opravdu příjemné. Dnes hodně lidí jezdí do Banátu, je to taková atrakce. Všude v Rumunsku jsou toulaví psi, ale tady nebyli, také tam bylo čisto. Byli jsme tam chvíli, jen tak nakoukli. Chtělo by to tam žít delší dobu, aby člověk lépe vše poznal.

Kde se ti ještě líbilo?

Na Sardinii. Viděli jsme tam několik procesí. Svátky se zde

slaví snad opravdu všem svatým. Lidé se na ně připravují a ty průvody jsou moc pěkné a početné. Když jsem je viděla, říkala jsem si, že jim to závidím. Ta procesí, plné kostely..., ale třeba je všechno úplně jinak. Nás se sice na bohoslužbách často sejde jen maloučko, ale na druhou stranu vím, že lidé většinou přijdou do sboru, protože sami chtějí, ve svobodě a upřímné víře, ne proto, aby si splnili určitou léty zažitou náboženskou povinnost, aby měli někde onu pomyslnou čárku k dobru...

Chtěla bych také ještě projet Portugalsko. Je tam krásná krajina, neokoukaná. A úplně nejvíc toužím podívat se do Izraele, to se mi zatím nepodařilo. Vlastně se mi líbilo všude, všude je něco zajímavého. Klidně bych se kamkoliv vrátila a prošla si to ještě jednou, jinak, více se zdržet...

Máš nějaké své místo, kam se ráda vracíš?

Asi každý má místo, kde je mu dobře. To moje je asi dva kilometry od domova. Jsou to Boží muka, dvě staré lípy a kovový kříž. Je tam krásný výhled na Krkonoše. Shodou okolností jsem se dověděla, že si tam moje babička, když byla malá, chodívala hrát. Ráda se vracím i na jiná místa, třeba na jižní Moravu.

Bydlíš mezi Českým rájem a Krkonošemi....

Bydlím v údolí Jizery, krásných míst v okolí je spousta. Mám ráda i takové klasické výletní body tady v Krkonoších – jako je třeba pramen Labe, Pančavský vodopád, Kotelní jámy, Zlaté návrší. Teď jsou téměř všude asfaltové cesty, ale mně se líbily ty prašné a kolem louky. Mám ráda vyjet nahoru na Krkonoše nebo do Českého ráje, do skal a chodit na Kozákov, sednout si a jen tak se dívat do kraje. To mne nikdy nezklame.

Hodně fotíš, v diecézi vycházejí i kalendáře s tvými fotografiemi. Co tvé fotky z cest, prohlížíš si je během roku nebo jsou pečlivě uložené?

Po návratu se snažím zpracovat fotky do fotoknihy, dělám takový

Monti del Gennargentu (Hory Stříbrného sedla), Sardinie.

Kamenný les, Bulharsko – západně od Varny.

Hora křížů, Litva.

průřez, kde jsme vlastně byli. Ve snímcích se snažím zachytit atmosféru a do té fotoknihy se vejdu i různé reálie. Fotím ráda, a ráda si tou fotkou vyvolávám vzpomínku na to, kde a jak vznikla. Teď mám čas, a tak si s tím hraji a vracím se k nim. Cestování mi chybí, hned bych někam jela, ale teď je to omezené. Jezdíme aspoň na krátké výlety. Vyjeli jsme třeba na Ještěd a na Žalý, i za to jsem Pánu Bohu vděčná.

Když jsme u toho cestování a cest, nemohu se nezeptat, jaká byla tvoje cesta k Bohu? K víře?

Byla jsem pokřtěná v naší církvi jako miminko. Tehdy se psal rok 1969, takže to byl poměrně odvážný čin. Bylo to v Dolní Sytové v kapli, která byla pře-

stavena z hospodářského stavení, můj děda ji tehdy pomáhal budovat. Bratr Butta, když sloužil v Semilech, tak sem ještě jezdil. Chodila jsem tam hlavně s babičkou jako malá holka. Pak babičce ubylo zdraví a přestala chodit na bohoslužby. To ona mne naučila první dětské modlitbičky. Modlila jsem se s ní i s maminkou. V pubertě jsem byla přesvědčená, že je to všechno nesmysl, že žádný Bůh není. Ale Bůh si vede člověka, kam chce. A tak to bylo i se mnou. Začala jsem jezdit na prázdniny k příbuzným, kteří byli takoví echtovní katolíci. V neděli se šlo do kostela a sestřenice spolu s ostatními pomáhali ten kostel opravovat. A najednou jsem začala zjišťovat, že ona ta víra asi taková blbost nebude. On ten Hospodin přeci jen existuje. Začala jsem pak chodit do katolického kostela u nás v nedaleké vesnici a velmi mne oslovil tamní pan děkan Bsumek. Byl velmi noblesní, vzdělaný a otevřený. Nakonec nás oddával. Stále jsem se tam ale necítila doma. Pak se narodila Pavlínka a já jsem si řekla, že, když jsem byla pokřtěná v husitské církvi, že bych se tam měla také podívat. Domluvily jsme se s maminkou a šly jsme. Tehdy byl v Semi-

lech na dovolené Tomáš Butta a sloužil nedělní bohoslužby. Jeho kázání mne oslovilo a také prostředí semilského sboru. Najednou jsem věděla: Tady jsem doma! A začala jsem chodit tam. Sestra farářka Hanušová mě a celou moji rodinu báječně přijala a časem jsem jí ve sboru začala pomáhat. Pak jsem si udělala kazatelský kurz. Před mateřskou jsem pracovala jako vodohospodářka, ale po ní jsem se už do původního zaměstnání nevrátila. Začala jsem dálkově studovat fakultu. Během studií se mi narodila druhá dcera a pak po dvou letech mateřské jsem naplno nastoupila do služby v náboženských obcích Semily a Bozkov.

Co ti dává Bůh?

Není to fráze, ale to, že den za dnem mne má rád. Můžu jeho lásku poznávat z toho, co je kolem. Nemoc mi to otevřela a já nyní vše prožívám intenzivněji. Třeba teď se dívám na kvetoucí muškáty, jsou nádherně červené a plné. Proč jsou tak úžasné a tak krásné? Protože to je ten Dar. Dar od Hospodina. Dar pro nás. Stačí se jen rozhlédnout.

Děkuji za rozhovor i za velkou upřímnost.

ERIKA OUBRECHTOVÁ

On je Skála. Jeho dílo je dokonalé, na všech jeho cestách je právo. Bůh je věrný a bez podlosti, je spravedlivý a přímý.

Deuteronomium 32, 4

křesťané na cestách

Od domova dál, k Bohu blíž

Jan Jícha (1980) je ředitel základní školy, bývalý středoškolský učitel i buditel – má za sebou roční výuku češtiny mezi krajany v Srbsku. Je také spisovatel, překladatel, písničkář a aktivní křesťan – katolík ekumenického založení, což se promítá i do jeho knih. Např. autobiografický román Dva roky bez prázdnin je o hledání Boha prostřednictvím těžké nemoci a satirický Ředitel a hydra je ceněn mj. i pro ojedinělý křesťanský pohled na módu čarodějných knih. Jan Jícha žije se ženou a čtyřmi dětmi ve Všeradicích na Berounsku.

Když se středověký turista vydal do světa, měl jen jediný cíl –

zhlédnout co nejvíce katedrál a svatých ostatků v nich ulo-

žených. Tak to alespoň čteme ve všech dobových cestopisech. Nejexkluzivnější destinací pak byl Boží hrob ve Svaté zemi, Kryštof Harant k tomu zvládl i Egypt, Lev z Rožmitálu ještě diplomatickou misi. Nikdo z cestujících ale nepochyboval o tom, že jeho kroky a bezpečí v dálkách střeží Bůh, a je tedy svr-

chovaně nutné se mu odvděčit akcentem na duchovní rozměr pouti.

Dnes je to jiné. Cestování je do té míry samozřejmostí, že pobyt u moře nebo na horách je zahrnut v definici důstojného života jako takového. Lidé se nerozlišují na ty, kteří mohou a kteří nemohou cestovat, ale na ty, kdo si mohou dovolit Thajsko, a ty, co se dostanou „jenom“ do Chorvatska. Není to Bůh, ale spíše náboženský fanatismus, co některá místa dočasně zbaví turismu, a vrátit se ve zdraví z dovolené není masově považováno za důkaz Boží přízně.

Sám jsem začal vyrážet na sólové cesty po Evropě v šestnácti letech. Byly to cesty do detailu zajištěné, a ač vzrušující, přece naplněné onou zpupností blahobytné doby, v níž je cesta mladíka z nezámožné rodiny do Skotska nebo Pobaltí spíše samozřejmostí než privilegiem. Na prahu dospělosti a zjitřeného duchovního hledání jsem proto začal uvažovat, zda bych nemohl cestování využít pro konkretizaci své spirituality. K tomu bylo samozřejmě potřeba se odpoutat od dopravních prostředků s jízdním řádem a financování rodiči. Vyrázil jsem stopem, bez peněz a s kytarou, chtěje se alespoň přiblížit tomu pocitu poutníka, který nikdy nemá jasno, kde se ocitne zítra a jestli tam bude mít co jíst. Bylo to dobrodružství, součást iniciace, intenzivní kurz jazyků, a také proces náboženského vyprávění, které jsem si dal jaksi za úkol: každý den přečíst kus Nového zákona, vymést všechny kostely a bohoslužby, dostat se mezi lidi živené charitou. Snad trochu zběsilý plán nepokřtěného, nekonkrétně věřícího intelektuála, ale byl jsem na takové plánování zkrátka zvyklý z univerzity a ničeho spontánnějšího jsem nebyl schopen.

A snad že v tom hledání byl i dostatek upřímnosti, kouzlo zabíralo. Do cesty mi přicházeli lidé, kteří už měli za sebou to, co jsem prožíval. V denních úryvcích četby jsem nacházel odpo-

vědi právě na ty otázky, jimiž jsem se právě zabýval. V jednom kostele ve Walesu jsem se ocitl omylem, protože mi ujela loď do Irska a měl jsem neplánovaně 12 hodin času – a hle, pastor zrovna četl o vztahu otce a syna, což bylo moje nejpálčivější téma oné doby.

Přicházely i průšvihy a beznaděj, vždy bez výjimky vystřídané řešením a povzbuzením do další cesty. To všechno se ale pořád dalo považovat za řetězec náhod, vše mělo přirozené vysvětlení a v duchovním smyslu jsem si to vykládal jen proto, že jsem byl takto naladěný. Zároveň jsem ale nebyl právě vzorem pokory, a vyhřívat se v Boží přízni se mi také stalo jaksi samozřejmým. Potřeboval jsem zážitky, které by zůstaly napořád a nezapadly do řetězku každodennosti.

První z nich přišel na silnici v Estonsku. Stopoval jsem na Tallinn, před sebou asi 300 kilometrů, s cedulí vzorně vystavenou řidičům a s modlitbou stále v mysli. Ale nikdo nestavěl, po pár hodinách už ani moc nejezdili, a tak jsem si řekl nešť, půjdu pěšky a ono se uvidí. Popadl jsem batoh a vyrazil k severu. V tom okamžení se mi za zády ozval klakson. „Do Tallinnu?“ křikl řidič nákladáku. Nasedl jsem, on zacouval a sjel z magistrály na úzkou okresku. „Tady začíná

objížďka, musíme jet tudy, časem se to zase vrací.“ A mně došlo, že takto to asi Bůh chce. Pěstuje v člověku trpělivost, ale nedopustí, aby zbytečně bloudil. Myslím, že to bylo právě toho dne kolem půlnoci, kdy se ze mě na předměstí Tallinnu stal věřící člověk.

Druhý zážitek, který tu stojí za zmínku a který jsem zpracoval i literárně v knížce Průšvih v Lurdách, jsem měl právě v tomto poutním místě. Přijel jsem do něj jako průvodce s naraženou nohou. Řádně to bolelo, takže mi moji turisté utekli už na parkovišti a já se belhal ke slavnému chrámu. V lurdských uličkách jsem prožíval nefalšované znechucení – davy turistů, hromady nevábného náboženského kýče, záplavy plastových kanystrů na zázračnou vodu – přesně to, co člověk s intimním vztahem k Bohu nechce vidět, natož kupovat. K bolesti se tudíž přidala zuřivost, před lurdskou svatyní jsem dokulhal skoro po hodině a měl tak akorát hodinu na cestu zpátky k autobusu. Podíval jsem se s opovržením na pompézní dvoupatrovou katedrálu a měl chuť si nad tím pomníkem pseudoduchovní komerce odplivnout – jenomže vtom jsem ucítil sílu. Padla na mne shora, obtočila mi hlavu a pak sestupovala dolů po celém těle, jako by mi kolem něj někdo roloval plovací kruh. Když dosáhla chodidel a rozplynula se v zemi, bylo po bolesti. Natlučená noha byla v pořádku. Stihl jsem tehdy nejen prohlídku chrámu a upít ze zázračného kohoutku, ale hlavně si navždy zapamatovat, že zdání zhusta klame a člověk by neměl soudit podle toho, co vidí a co už si beztak dávno myslel, ale vždy v sobě najít dobrou vůli ke kontemplaci a poznání toho, co je pod povrchem. Bylo to poprvé (a nikoli naposled), co jsem poznal, že Bůh svou lásku uděluje všem, kdo ji potřebují, a ne jenom těm, kdo o ni s pokorou prosí.

A s třetí příhodou se zase snesu o kousek níž, na zem a do postele.

Bylo to na poutní cestě svatého Jakuba, kde jsem opět v roli průvodce ulehl první večer v noclehárně a spíal si, že jsem si zapomněl sbalit nůžky na nehty. Každý ví, jak umí jeden zatržený nehet pokazit radost z čehokoli ostatního. Stejně jako slupka mezi zuby, když nemáte párátka, nebo akutní „sopel“, ocitnete-li se

v lepší společnosti bez kapesníku. A tak jsem usnul v chmurných myšlenkách na poutním lůžku, a když jsem se ráno probudil a začal po sobě stlát, našel jsem pod polštářem štípátko na nehty. Já vím, že tam možná bylo už večer, že ho tam nejspíš docela normálně zapomněl nějaký předchozí nocležník, ale to je jedno. Pro mě

to byl trailer na celou Jakubskou cestu, a ten se Režisérovi povedl. Bůh je tu pro všechny, ale ti, kdo jsou připraveni se s ním setkávat, prožívají tento svět jako mnohem krásnější a čarovnější. Jistě to jde i doma, ale já jsem duše toulavá, a tak jsem si některá zásadní poznání musel přivést z dálky.

JAN JÍCHA

L. P. 2019 aneb jarní pouť do Svaté země

V posledním čase se navrací fenomén cest, které neslouží jen jako dovolená nebo jako poznávací zájezd, ale jejich primárním účelem je prohloubení duchovního života. Lidé se vydávají na pouť, aby došli na místo, kde se Nebesa dotkly Země, kde lidé zakusili mimořádný dotek Boží milosti, v naději, že možná také oni prožijí, pochopí... prostě naleznou kousek mozaiky, která prohloubí jejich duchovní poznání. Při pouti vždy platí, že již samotná cesta je cílem, bez ohledu zda se poutník dostane na všechna místa, která měl v plánu navštívit. Protože Boží duch si, ať chceme nebo ne, vane, kam chce.

V tomto duchu jsme se již druhým rokem vydali na týdenní pouť do Izraele. Jednalo se o společenství lidí ze sboru v Červeném Kostelci a jejich přátele. Dvanáct poutníků stejně jako dvanáct

apoštolů tvořilo kruh lidí, kteří společně navštěvovali místa, kde lze okusit další rozměr biblických příběhů. Průvodcem a organizátorem byl bratr farář David Smetana, který ve Svaté zemi nějaký čas žil. Po příletu jsme se hned přesunuli do Jeruzaléma. Zázemí jsme našli ve velkém prostorném bytě, který ležel na kraji židovské ultraortodoxní čtvrti v centru nového Jeruzaléma. Večerní výhled z balkónu na starou uměleckou čtvrť Nachlaot korunoval nádherně nasvícený Kneset ověšený hvězdnou oblohou.

Ráno přišla na řadu poutnická klasika: Olivetská hora, Getsemanská zahrada, Via Dolorosa, vinoucí se přes třináct zastavení křížové cesty k Chrámu Božího hrobu. Zeď nárků, Chrátová hora, unikátní rozhled z luterského chrámu Nanebevstoupení Páně. To vše a mnohem víc rámo-

valo dny strávené v městě míru (Ir šalom – Jerusalema).

Následující den přinesl nevšední zážitek v podobě pěší túry z kláštera Pokušení, který leží v nejstarším městě světa Jerichu (300 metrů pod hladinou moře), údolím Wádí Quelt. Údolí bylo starou přírodní cestou vedoucí od Mrtvého moře až do Jeruzaléma. Tam jsme nakonec nedošli, ale kaňon zaříznutý hluboko do Judské pouště nás provedl skrze prastaré mnišské pustevny a kláštery až téměř k branám Svatého města, do židovské osady ležící na temeni jednoho z vršků judských hor. Díky velmi deštivému jaru, které bylo požehnáním pro všechny místní obyvatele, ale lehkou komplikací pro poutníky, jsme přes dvacet kilometrů horského terénu absolvovali podél zurčící říčky. Pouštní holé kopce, které se později začaly vynořovat kolem kaňonu, zase byly obsypány jarními květinami. Po namáhavé túře, která prověřila naši duševní i tělesnou odolnost, jsme se přesunuli na sever do města židovské mystiky Safedu, které leží nedaleko Galilejského jezera. Deštivé ráno nás přivedlo ke břehům jezera, kde v úkrytu pobřežní kaple proběhla nedělní bohoslužba. Kromě Kafarnaum, města Ježíšova, nás asi nejvíce oslovila Magdala. Nové archeologické naleziště a duchovní centrum s nejstarší synagogou z doby Ježíšovy. Toto místo na nás svým geniem loci zapůsobilo asi nejmočněji, a to nejen díky skvělé duchovně velmi otevřené průvodkyni. Kde

Když rozkvetne Judská poušť, foto David Smetana.

jinde se můžete omýt v nádobě, ve které se téměř jistě omýval také náš Pán Ježíš Kristus. Kde jinde kráčíte po dlažbě, kde Ježíš uzdravil ženu raněnou krvetokem? Vrcholem místa je nádherný nový chrám, kde „oltární obraz“ tvoří ohromné okno, skrz které lze vidět krajinu Galilejského jezera.

Po dalším deštivém dnu, který jsme prožili v Nazaretu a Káni Galilejské, místě prvního Ježíšova zázraku, jsme okusili něco z mystéria božního stvoření. To když jsme se uprostřed bouřky plné blesků a deště vypravili na vrchol hory Tábor. Úzkou, klikatou silnicí, která se v prudkém lijáku proměnila v řeku, jsme pomalu a s obtížemi stoupali na vrchol hory. Blesky a hromy, které nás provázely, celou cestu dávaly zakusit bázeň, kterou prožíval žalmista, když oslavoval Boží moc projevující se v přírodě. Na samotném vrcholu najednou déšť ustal, opona mraků se rozhrnula a my mohli v majestátním tichu hledět do tou dobou tmou přikrytého Jizreelského údolí plného světél lidských obydlí. Tak jako při „Proměnění Páně“, které se zde podle tradice mělo

odehrát, také i my, stejně jako tehdy učedníci, jsme se mohli setkat s tajuplnou velikostí Boží, o které svědčil Ježíš.

Další den jsme se ohřáli při návštěvě pouštní pevnosti Masada, tak jako ve vodách Mrtvého moře. Poslední den jsme se novým metrolakem přesunuli z Jeruzaléma na letiště a po celních kontrolách, které proběhly bezproblémově, jsme letěli domů. Toto vyprávění prosím berte jako pozvánku k pouti do Svaté země.

Není nad to, stát s Bibli v ruce na místě, kde se odehrávaly příběhy, které jste již tolikrát slyšeli číst. Mnohé dostane novou podobu, možná méně velkolepou, obyčejnější, než jste si představovali, ale prozářenou barvami a vonící životem. Možná je to právě onen krok na duchovní pouti životem, který člověk musí udělat, aby porozuměl. A tak „Šaná haba beJerušalájim“ aneb příští rok v Jeruzalémě.

DS

Přišli do Kafarnaum. Když byl doma, ptal se jich: „O čem jste cestou uvažovali?“ Ale oni mlčeli, neboť cestou se mezi sebou dohadovali, kdo je největší. Ježíš usedl, zavolal svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.“

Mk 9,33-35

West Highland Way – má první pěší túra

Ve Skotsku jsem byl poprvé s přáteli za prací. Vykonávali jsme pomocné práce ve skladu a cestou do práce jsme měli výhled na mořský záliv a skotské hory. Vždy mě lákalo se do těch hor vypravit. Po fyzicky náročné práci na to však nezbyvala energie. Svůj sen jsem si tak splnil až o tři roky později, kdy jsem se sám vydal na nejznámější a dle některých lidí i nejkrásnější skot-

skou túru zvanou West Highland Way. Trasa začíná v Glasgow a končí v přístavu Fort William. Jedná se o historickou stezku, po které chodili odvedení vojáci z Glasgow do kasáren právě ve Fort William. Opačným směrem pak farmáři z hor hnali dobytek na trh ve městě. Protože jsem měl v Glasgow stále pár přátel z pracovního pobytu, nechal jsem si u nich náhradní

čisté oblečení. Zároveň jsme si vyměnili telefonní čísla a domluvili se, že se jim budu pravidelně ozývat. Takto zabezpečen jsem se vydal na pochod.

Jednalo se o moji první vícedenní túru, kdy jsem si vše potřebné musel nést na zádech. Jídlem a pitím počínaje a stanem, kariatkou a spacákem konče. První den jsem začínal ve městečku Milngavie. Malém městečku

Typická skotská krajina stezkou West Highland Way, foto Petr Hurych.

nedaleko Glasgow. V plánu bylo ujít, stejně jako všechny ostatní dny, zhruba 30 až 35 km. Trasa první den končila v Drymenu, kde, jak jsem měl zjištěno, se nacházel kemp. Nadšený tím, že jsem se do tohoto dobrodružství pustil, jsem si užíval první den putování. Sluníčko příjemně hrálo. Cesta vedla po polních cestách a lesních stezkách, krajinou ne nepodobnou té naší. Hory jsem zatím viděl jen v dáli před sebou a nemohl se dočkat, až k nim dojdou.

Cesta příjemně ubíhala. I kemp se mi podařilo najít bez větších problémů. Druhý den ráno však nad krajinou ležel mlžný opar, který po celý den nezmizel. Během týdne se pak pravidelně střídala mlha se sluníčkem. Naštěstí ani jeden den výrazněji nepršelo. Byť i od husté skotské mlhy dokáže člověk pěkně navlhnout. Navíc člověka mrzí, když po několika-hodinovém stoupání na nějakou horu, má výhled maximálně na deset metrů. Přesně to se mi stalo poslední den putování při výstupu na nejvyšší horu Británie – Ben Nevis.

Ale zpět na začátek putování. Hned druhý den ráno jsem probral věci, které jsem měl v krosně a některé nechal v kempu. Vyba-vuji si, že mezi nimi byl napří-

klad plastový hrníček. Usoudil jsem, že ho opravdu nepotřebuji a že stačí pít z lahve. To mi ovšem doma při balení nedošlo. Navíc jak putování pokračovalo, tak člověk přicházel na to, že potřebuje méně a méně věcí.

Druhý den vedla cesta přes národní park kolem stejnojmenného jezera Loch Lomond. A zde,

Když se lidé
až moc upnou k majetku,
připraví se o svoji
svobodu.

poté co jsem několik hodin nepotkal lidské obydlí, jsem začal pít vodu z všudypřítomných potůčků a pramínek. Vodu jsem nepřevažoval ani nijak neupravoval, přesto jsem za celou dobu neměl jediný zaživač problém. Nutno však přiznat, že Skotsko je protkáno tisíci a tisíci potůčky, jejichž pramen často vidíte ve skále jen pár metrů nad vámi. Voda a dostatek pití byl ostatně můj největší problém. Ani ne tak kvůli hygieně. Člověk se nakonec spokojí s tím, když najde kemp a osprchuje se jednou za dva či tři dny. Když je sám v přírodě, tak nemá, komu by „smrděl“. Problém je hlavně s pitím. Jídlo, chleba a kousek sýra si vždy

někde do zásoby koupíte. Ale neste si na zádech zásobu vody na dva dny. Obzvláště když jste schopni vypít i pět litrů za den.

A tak vám na takovýchto poutích dojde, na čem v životě opravdu záleží a co je to podstatné a důležité. Mít co pít, co jíst a kde v suchu složit hlavu. A ano, jednou za čas se trochu umýt. A mít přátele, kterým se můžete ozvat, když se něco pokazí. Vše ostatní je navíc. Všechny věci, co člověk během života nashromáždí, získá a „tak nutně“ potřebuje, jsou samozřejmě příjemné. Dávají člověku pocit jistoty, šetří mu čas, poskytují mu společenské postavení a prestiž a kdo ví co ještě. Na druhou stranu však člověka svazují a připravují ho o svobodu. Tu svobodu, kdy nejste na nic vázáni, kdy nemusíte nikomu – ani sobě – nic dokazovat. Jste unaveni, tak si sednete. Máte žízeň, tak se napijete z potůčku. Už se vám dnes nechce jít, tak postavíte stan a kocháte se západem slunce. Děláte prostě jen to, co opravdu chcete.

Nemáte se ani o co bát. Protože, vzhledem k tomu, že nic nemáte, tak vám nikdo nemůže nic vzít. Nikdo vám nemůže ani nic dát a po ničem nedychtíte, protože si uvědomujete, že byste to pak museli táhnout na zádech a byla by to zbytečná zátěž. Jste spokojeni a smířeni se vším tak, jak je. Toto oproštění se od všeho přebytečného a pocítění absolutní svobody člověku otevírá srdce a přibližuje ho k Bohu. Já se asi nikdy necítím být tak blízko Bohu, jako právě na několika-denních túrách přírodou. Člověk si urovná priority, uvědomí si, na čem opravdu záleží, a občas mu dojde i pravý význam některých biblických veršů. Naprosto jasně jsem tak pochopil, jak to Ježíš myslel, když říkal, že „Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království.“ On nechválil chudobu. Nezatracoval bohatství. On kritizoval to, když se lidé k majetku až moc upnou. Připraví se tak totiž o svoji svobodu. Změní se jim hodnoty a otupí se jejich

schopnost vnímat Boha v jeho krásě a dobrotě.

Nebojte, nejsem žádný poustevník živící se kořínky a kobylkami. I já bydlím v bytě, na jehož pronájem si musím vydělat.

I já používám elektřinu a jsem vděčný za pitnou a teplou vodu z kohoutku. I já denně používám mobilní telefon. I já mám počítač (na kterém píšu tento článek). I já mám ... A právě proto

je dobré, si občas uvědomit, že většinu těch věcí pro svůj život ve skutečnosti nepotřebuji. Že to, na čem skutečně záleží, se většinou za peníze koupit nedá.

PETR HURYCH

Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky.

Příslaví 3, 6

o zvířatech a Bibli

Eugen Drewermann, teologie a zvířata

Eugen Drewermann je jedním z důležitých křesťanských myslitelů dneška, již kvůli svému pronikavému pohledu na situaci současných církví, zvláště římskokatolické. Věnuje se teologii a psychoanalýze, jejíž metody a témata používá i v biblické exegezi. Sám je suspendovaným knězem, jemuž je biskupem odňato oficiální svolení vyučovat a kázat. Působí však nadále na univerzitě v Paderbornu. Osobnost a dílo Drewermannova je nejenom myšlenkově bohaté a inspirující, je také otázkou dnešním církvím. Do jaké míry jsou schopny „ustát“ ve svých řadách, byť provokující, avšak inspirující myslitele, kteří mohou nastavit zrcadlo dnešnímu stavu křesťanství. Ve své knize *O nesmrtelnosti zvířat* Drewermann představuje současné teologické myšlení zajímaví ve vztahu ke zvířatům a přírodě neúčelový postoj. Razí tezi, že je možné založit etiku beroucí ohledy na všechny tvory, s nimiž jako lidé žijeme. Potřebujeme však také víru v jejich nesmrtelnost. Originální a teologicky fundovaný úvod k Drewermannově studii napsala Luise Rinserová. Na počátek Drewermannova uvažování staví Luise Rinserová radikální pochybování o tradiční podobě teologického uvažování o živé přírodě. Píše: „Kdo ví, zda zvířata, která s námi dnes obývají naši planetu, si v průběhu evoluce neuvědomí svoji duši a nevy-

vinou se výše než my? Nepřebývá snad ve zvířeti pud k „učení“? Opravdu netouží po duchu, jak tvrdil Tomáš Akvinský?“ Výchozím základem Drewermannova uvažování je ovšem biblický text. Text *Geneze* ovšem nebere jako dogmatickou výpověď o historickém průběhu a podobě stvoření

Adam a Eva Lucase Cranacha.

v opozici například k evolučnímu myšlení. Jako svou základní premisu chápe: „Člověk a zvíře jsou projevem principu života. Vše živé má božskou duši.“ Doslovně potom přistupuje k textu Nového zákona, kde podle něj ve vztahu ke zvířatům zaujímá ústřední postavení příběh o vyhnání

kupců z chrámu. Ježíšovo obvinění chrámových prodavačů obětí zvířat, kde Ježíš praví: „Udělalí jste z domu modlitby doupě vražd...“, chápe Drewermann jako vyhranění se vůči podobě stávajícího kultu včetně obětování zvířat. Tuto doslovně chápanou evangelijní pasáž posléze interpretuje takto: „Není to dostatečně zřejmé? Mluví o vraždách. O vraždění zvířat. To vraždění jej děsí. Odsuzuje je a odvolává se na příkázání „nezabiješ.“ Z důsledně uplatněného příkazu „Nezabiješ“ vztaženého doslovně i na zvířata, a dále z Ježíšových promluv vyvozuje Drewermann radikální závěr: „Kdo si jednou uvědomil tato slova (Ježíšovo vystoupení v chrámu) v celém jejich rozsahu, nemůže už nikdy trápit žádného živého tvora, a pokud je důsledný, nebude ani jíst maso, neboť by se stal spoluvínikem na zabíjení.“ Evangelijní pasáž o vyhnání kupců z chrámu interpretuje Drewermann velice originálně. Obvyklý výkladový klíč, soustřeďující se na kritiku náboženské praxe, rozšiřuje na kritiku necitlivosti vůči obětovaným zvířatům a následovně vůči zvířatům obecně. Evangelia a následovně i *Tenak* pak vlastně nejsou podle Drewermannova striktně antropocentrická, tedy zaměřená výlučně na člověka, jak tvrdí teologická tradice. Rozchod s antropocentrismem v interpretaci evangelia vede k otázce: „Tento

materialisticko-antropocentrický postoj však nestačí. Nepřivede nás k jádru velkého kosmologického problému: kdo jsou děti Boží, a kdo bude spasen na konci věků.“ Obraz světa, radikálně antropocentrický, není podle Drewermanna přísně vzato křesťanský. Prostřednictvím starších a předkřesťanských symbolů, vyjadřujících lidskou naději na nesmrtnost, a dále řecké filosofické tradice se v křesťanství prosazuje antropocentrický obraz světa. Drewermann píše: „*Křesťanská teologie se však chopila (v důsledku antropocentrismu biblického obrazu světa) Platónovy nauky o nesmrtnosti duše jako zbraně, jíž namířila proti mytologickým náboženstvím... takovým způsobem, že jediný nesmrtný je pro ni člověk, zatímco nerozumná zvířata nejsou nic víc, než pomíjivé bytosti.*“ Teologie za toto musela zaplatit cenu v podobě zpřetrhání jakéhokoliv bližšího svazku mezi člověkem a zvířetem. Na okraj je nutné podotknout, že systematické myšlení degradující zvířata, má na svědomí daleko

více Aristoteles, než kdo jiný. Drewermann však bystře rozeznává důležitý fakt o moderní společnosti. Tlak moderní, industriální, konzumní společnosti, společnosti zaměřené ekonomickým směrem uvažování; je naprosto jedno, jaký přídomek je zvolen – nesou s člověkem daleko více zvířata. Drewermann konstatuje důležitý sociologický fakt. Je naprosto scestné hlásat jakýkoliv etický vztah ke zvířatům, když: „... *zvířata představují jen užitkový materiál určený pro blaho člověka jakožto pána tvorstva v čase i na věčnosti.*“ Argumenty hledá Drewermann v několika oblastech. První je oblast biologie: „... *budeme muset přiznat, že alespoň tam, kde existuje cosi jako individuální péče o mláďata a mateřský cit, je subjektivně pociťováno i první tušení moci, jíž všichni vděčíme za své bytí...*“ Druhá oblast argumentů pochází z osvícenských předpokladů Kanta: „... *lidská morálka ve vztahu ke spolublížním by bez víry v nesmrtnost vzala za své.*“ Poslední obsahuje teologicky originální pojetí: „... *co*

jiného znamená v této souvislosti víra v Boha nežli důvěru, že nic, žádný bolestný výkřik a žádný nářek, žádná bolest a žádný smutek nejsou na tomto světě snášeny a trpěny nadarmo?“ Zvířatům přisuzuje zcela jasně schopnost trpět a vyjadřovat bolest. V Drewermannově pojetí mají zvířata svůj vlastní zájem. Drewermann se následovně zcela odchyluje od antropocentrismu, například tomistického pojetí. Bůh v Drewermannově chápání není lhostejný k žádnému utrpení, tedy ani k utrpení zvířat. Drewermannův závěr je potom rozhodný: „*Potřebujeme víru v nesmrtnost zvířat přinejmenším jako regulativní myšlenku praktického rozumu, abychom mohli založit etiku, jež bude brát ohled na tvory, s nimiž žijeme. Zvířatům nedlužíme „spásu“, spíše jsme povinni nechat je pokud možno v klidu. Na zemi není místo, na němž by nežila dříve než my.*“ Spíše jsme tak povinni se rozloučit s myšlenkou na účelovost ve vztahu ke zvířatům.

JAN ROKYTA

z dění v diecézi

Dobrodružná plavba s Gulliverem

Na přelomu letních prázdnin prožilo 36 dětí z náboženských obcí Trutnov, Úpice a Červený Kostelec týdenní dobrodružství na pobytovém táboře ve Studnici u Jívky v krásné krajině Adršpašských a Jiráskových skal. Náplň tábora se letos inspirovala příběhy lodního lékaře Lemuela Gullivera, a tak si museli malí námořníci nejprve nabarvit svá lodní trička a vyrobit čtyři oddílové vlajky, které se pak staly ozdobou lodního stožáru. V průběhu jednotlivých etap táborové hry objevovaly děti spolu s Gulliverem neznámé krajiny a obyvatelé ostrovů Liliput, Brobdingnag, Laputa, Balnibarbi a země Hvajnimů. Vyzkoušely si landartové

tvoreni liliputských městeček, boje v zemi Obrů a soutěže nejen v rychlosti a síle, ale i důvtipu a šikovnosti. Na výletech si stateční námořníci mohli užít krásný výhled z vrcholků Jiráskových skal a pohlédnout zblízka do očí bizonům na nedaleké bizoní farmě. Příjemným zakončením každého dne bylo společné setkání u táborového ohně s písněmi, vyprávěním příběhů a společnou modlitbou.

Velké poděkování všech námořníků i jejich kapitánů patří paní kuchařce Aniče a její pomocnici Petře, které pro nás v podmínkách polní kuchyně vykouzily báječné dobroty.

Celotýdenní snaha posádek

a kapitánů lodí se zúčastnila poslední den v závěrečném souboji o poklad, ve kterém ale samozřejmě „vyhráli“ všichni, kdo se zúčastnili. Na důkaz přátelství zavlály na táborovém stožáru vlajky všech čtyř lodí.

A pak už jen závěrečný táborák, loučení a slib, že se za rok znovu sejdeme.

MARTINA TOMČÍKOVÁ

Asterix, Obelix a Olympijské hry

Ve Vranicích u Jarošova jsme letos opětovně prožili tradiční vikariátní tábor. Celkem nás bylo padesát účastníků, z toho třicet pět dětí. Tématem tábora bylo „Asterix, Obelix a Olympijské hry“. Strávili jsme společně jedenáct dní v krásné krajině nedaleko Toulouvcových maštálí. Všechny děti jako galští bojovníci a bojovnice z nepokořitelné vesnice cestovaly s Asterixem, Obelixem, Panoramixem a Idefixem na Olympijské hry do Říma, kam je pozval samotný Caesar. Nakonec společně soutěžily a od samotného Caesara obdržely všechny děti medaile. Poděkování patří všem účastníkům – každému, kdo se staral – v kuchyni, vedoucím, poděkování patří za ranní

pobožnosti každý den, za hraní na kytaru a za ochotu převlékat se do těch nejhezčích kostýmů. Vděčnost nejenom za krásné společenství dětí, od necelých tří let, až do třinácti, ale i za všechny maminky, dědečky a kamarády, kteří do tábora vždy nerozborně

zapadnou. Taková tečka, za tím naším táborem, může být výrok jedné malé tábornice, která byla s námi poprvé. S trochu zamýšleným výrazem se podívala a pronesla: „Hele strejdivé, s váma je legrace.“

JAN ROKYTA

Bohoslužba v přírodě u pomníku Mistra Jana Husa v Klokočí

Tak jako již tradičně v letních měsících, tak také letos se 21. července setkali členové NO Turnov a její příznivci, aby si připomněli významné výročí. Bratr farář Bezděčín zaměřil své kázání na příběh Marty a Marie z 10. kapitoly podle Lukáše. Zatím co Marta jako ustaraná a pracovitá žena uklízí a připravuje poho-

štění, Marie poslouchá slova Ježíšova. Tato různá chování nás inspirují k tomu, abychom lépe rozvažovali míru svých činností a nepromeškali ten správný okamžik, kdy chce Bůh s námi hovořit. Bratr Bezděčín doložil tento přístup rozvažování citací z Čapkovy Knihy apokryfů. Takové duchovní soustředění

k usebrání poskytuje i místo u Mistra Jana pod skalním masivem v blízkosti zbytku středověkého hradu Rotštejn, kde je možné nabrat další síly pro životní běh. K našemu povzbuzení posloužila i závěrečná píseň „Král věčný nám požehnej“ s následným přátelským posezením. CESTMÍR JAN HOLEČEK

Letní ekumenický tábor

Náš tábor se letos konal v červenci v Mstislavicích u Ledče nad Sázavou. Místa rádi střídáme a letos nás k sobě pozvali manželé Vacátkovi, kteří s námi jezdí na setkání rodin v květnu a říjnu. A... bylo tam samozřejmě krásně! Velká louka obklopena ze tří stran lesem, kadiboudy, umývárka, jídelna a naše polní kuchyně pod přístřeškem – vše tvořilo úžasné zázemí.

Celotáborové téma bylo: „Beránek“ – takže jsme si každý den vyprávěli jeden příběh z Bible, kde beránek je, a vlastně jsme prošli určitým způsobem celou Bibli, protože od stvoření jsme se dostali až do Zjevení, kde je Kristus právě jako Beránek vykreslen.

Dětí jsme měli třicet a již tradičně byly rozděleny do tří družin – pastýři, rybáři a poslové.

Společně jsme zpívali, modlili se, vytvářeli, plnili úkoly jednotlivců i družinové a samozřejmě jsme si užili mnoho legrace a radosti. Tým vedoucích byl skvělý a ještě lepší byly děti, které mi přijdou teď nějak hodnější, ale nejlepší byl samozřejmě Pán Bůh, který nás ochraňoval a jako dobrý pastýř provedl všemi dny.

FRANTIŠKA KLÁSKOVÁ

Stalo se...

Uvedení sestry Dity Baškové Kačírkové do služby kazatelky v kapli Mistra Jana Husa v Rokytnici nad Jizerou.

Volali: „Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Slovo z Lukáše znělo i letošním předvelikonočním časem. Mnohé náboženské obce se setkaly již ve čtvrtek k sederové večeři, na Velký pátek a Bílá sobota byla ve znamení světla a stínů dne. Hod Boží velikonoční byl plný radosti, stejně jako velikonoční pondělí. Hned v úterý 23. dubna se duchovní Královéhradecké diecéze setkali na synodě v Janských Lázních. Po bohoslužbě ve zdejším evangelickém kostele bylo dvoudenní pracovní setkání naplněné přednáškami

a diskuzemi nad dalším fungováním diecéze z hlediska hospodaření i duchovního směřování. 1. května se ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové konala Slavnost srdcí, kde byla slavnostně uvedena polovina (25) srdcí do chystané koncertní zvonohry. 3.–5. května se rodiny s dětmi opět setkaly v penzionu Betlém v Janských Lázních – na programu byly hry, zpívání, výlet, hledání pokladu... Dny s názvem „Náš Jonáš aneb Pánu Bohu se neschováš“ byly opravdu pokrmem pro duši, ducha i tělo, alespoň tak hodnotilo setkání všech na 30 zúčastněných.

12. května byla do služby kazatelky libereckého vikariátu uvedena Dita Bašková Kačírková. 18. května se duchovní s laickými zástupci z každé NO setkali při diecézním shromáždění v Hradci Králové. Shromáždění přijalo změnu mzdového fondu a stanovilo finanční strategii diecéze pro další období. Osobnostmi Královéhradecké diecéze se staly sestry Miloslava Pellyová a Jarmila Bergrová. Kostel Mistra Jana Husa náboženské obce v České Lípě si 26. května připomínal 90 let od svého otevření. Řada našich sborů se aktivně zapojilo do Noci kostelů. Program připravily náboženské obce v Červeném Kostelci, České Skalici, České Třebové, ve Dvoře Králové n. L., Frýdlantě, Hradci Králové, Hronově, Chrudimi, v Jablonci nad Nisou, Jenišovicích, Liberci, Lito-myšli, Přelouči, Rychnově nad Kněžnou, Semilech, Vysokém Mýtě. Noci kostelů se věnovali také v Hrádku nad Nisou, kde v Chrámu Pokoje byla uvedena vernisáž výstava „Víra, naděje, láska – počátky, vývoj a současnost CČSH“. Diecézní katedra se konala 29. května a „Kázání na hoře z pohledu Starého zákona“ přijel přednášet prof. Husitské teologické fakulty doc. Mgr. Jiří Beneš, Th.D.

Setkání rodin v Janských lázních.

31. 5.–2. 6. komise pro práci s dětmi připravila setkání pro mládež. Poděkování patří sestřím farářkám Františce Kláskové a Petře Tamchynové, které program připravily. Svátek Letnic bývá často v Čechách opomíjený církevní svátek. V Hradci Králové se tedy připomínalo nejen 90 let sboru, ale řádně se slavily i narozeniny církve. Mohli jsme vidět vystoupení ohnivého muže a také laser show ve sboru, k příjemnému

venkovnímu hodování zahrála hradecká kapela Goji. Duchovním slovem provedla zdejší sestra farářka a bratr biskup Pavel. Protože setkání v teplém večerním čase pod hvězdami se velmi vydařilo, v příštím roce si Letnice zde chtějí podobně připomenout také. 12. června jsme vzpomněli výročí úmrtí našeho I. patriarchy Karla Farského – bohoslužby se konaly v lesní kapli ve Škodějově. V NO Žamberk se každým rokem setká-

vají k tradičnímu husitskému tabo- ráku. Tentokrát se 28. června sešlo na 60 zúčastněných. Mistra Jana Husa jsme si ve sborech připomínali 5. a 6. července, v rozhlase a TV byl také vysílán přímý přenos z bohoslužeb v Betlémské kapli. Na 130 dětí a mladých se setkala při letních táborech, které připravili naši duchovní a dobrovolníci, všem patří velký dík.

JANA PECHANCOVÁ

kalendárium

Některá setkání v diecézi

- 25. 9. diecézní katedra: Pronásledování Židů a křesťanů v dnešní době – Jan Rokyta, 9.30 hodin Hradec Králové
- 27.–29. 9. Setkání mladých CČSH a jejich přátel, Praha
- 5. 10. kazatelský kurz: Nový zákon – Stanislav Švarc, 9.30 hodin Hradec Králové
- 10. 10. kolokvium J. Žižka, Liberec
- 18.–20. 10. setkání rodin s dětmi: téma Josef, penzion Betlém, Janské Lázně
- 28. 10. Slavnostní bohoslužby k výročí vzniku Československa s vernisáží výstavy o Přemyslu Pittrovi 15 hodin Hradec Králové
- 30. 10. diecézní katedra: Sociální paměť 9.30 hodin Hradec Králové
- 2. 11. kazatelský kurz: Nový zákon – Stanislav Švarc, 9.30 hodin Hradec Králové
- 17. 11. Slavnost světla s uvedením posledních 25 srdcí zvonů do zvonohry, 17 hodin Hradec Králové
- 18.–21. 11. JEMNÝ HLAS TICHÁ... – duchovní obnova, Petr Šandera, broumovský klášter
- 26.–27. 11. diecézní katedra: Řemeslo vypravěčů (praktická dílna) – Martin Hak, 9.00 hodin Hradec Králové
- 7. 12. kazatelský kurz: Nový zákon – Stanislav Švarc, 9.30 hodin Hradec Králové Hradec Králové

mosty

Královéhradecké diecéze CČSH

Čtvrtletník

3/2019

Ročník III

Registrace

MK ČR E 22824

ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání:

3/21. 9. 2019

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH

Ambrožova 728/3

Hradec Králové 500 02

IČ: 62695720

dieceze.hradec@ccsh.cz

tel.: 778 520 955

<http://www.ccschk.cz/>

f Královéhradecká diecéze CČSH

Redakční rada

Jana Wienerová

Kateřina Havelková

Štěpán Klásek

Lada Kocourková

Miroslava Mlýnková

Erika Oubrechtová

Pavel Pechanec

Jana Pechancová

Vladislav Pek

David Smetana

Aleš Toman

Grafická úprava

Jaroslav Pavliš

Odpovědná redaktorka

Jana Pechancová

Tisk

Tiskárna H.R.G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH

Církev československá husitská v Hradci Králové vás srdečně zve na

SLAVNOST SVĚTLA

hledání pravdy svobody a lásky

Přijďte společně vnést světlo do Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové a připomenout si dobu nedávnou.

ve středu 17. LISTOPADU 2019 od 17 hodin

- *děrnisáž výstavy „Příběhy bezvýhradné lidskosti – Přemysl Pitter, výjimečná postava v dějinách 20. století“*
- *při setkání bude uvedeno posledních 25 srdcí zvonů do koncertní zvonohry za účasti biskupa královéhradeckého Pavla Pechance, emeritního biskupa Štěpána Kláska, zdejší farářky Františky Kláskové, zvonáře Petra R. Manouška, hudebního skladatele a carillonéra Radka Rejška, varhanice Jiřiny Dvořákové Marešové*

Dobrovolné vstupné bude určeno na chystanou ZVONOHRU. Projekt je podpořen z FR Královéhradecké diecéze ČČSH. www.ccschk.cz Facebook: NO ČČSH Hradci Králové